

Boekverslag Scholieren.com

The horse whisperer / De paardenfluisteraar door Nicholas Evans

Liesbeth

DE PAARDENFLUISTERAAR

Mijn eerste reactie.

Naar mijn mening is "De Paardenfluisteraar" een prachtig boek dat zeer goed en levendig geschreven is. Het hoogtepunt in dit boek is het feit dat Annie nog bevallen is van een zontje, Mathew. Nu moet Grace niet meer zo perfect zijn.

“ En al die jaren dat pap en jij geprobeerd hebben nog een kind te krijgen? Iedere avond heb ik zitten bidden dat het deze keer wel goed zou gaan. En dat was niet voor jou of omdat ik per se een broertje of een zusje wilde hebben of zo. Maar gewoon omdat ik dan niet meer zo... ach, ik weet niet hoe ik het zeggen moet.’ ‘ Probeer eens.’ ‘ Nou... dat ik dan niet meer zo bijzonder hoefde te zijn. Omdat ik jullie enige kind was, had ik het gevoel dat jullie van mij verwachtten dat ik in alles goed zou zijn, helemaal perfect, en dat was ik niet. Ik was gewoon maar wie ik ben. En nu is alles voorgoed verknald.” (p.217-218)

Win

een weekend Breda
met 3 vrienden en...

ontdek de leukste
studentenstad
van het zuiden!

KLIK HIER →

OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:

een weekend Breda met 3 vrienden en...
Ontdek de leukste stad van het zuiden!
OPEN DAG 7 november a.s.

Aangeboden door:
NHTV Internationaal
hoger onderwijs
Breda

scholieren
.com

Omdat Annie niet zeker weet wie de vader is, Robert of Tom, vind ik het ontroerend dat “Robert de mogelijkheid dat het zijn kind was, verkoos boven de zekerheid dat het ’t niet was”. (p.328)

Dit is de echte vaderliefde die in hem naar boven komt. Het is ook prachtig dat Annie, na die verschillende miskramen, toch kiest voor de zwangerschap en niet voor abortus. Volgens mij is Annie daarom alleen al een geweldige moeder.

“Nee, had ze gezegd, ze wilde geen rechtszaak aanspannen en evenmin wilde ze het weg laten halen, ondanks al haar nare ervaringen in het verleden en zijn ellenlange opsomming van alle risico’s die ze liep.” (p.326)

Omdat ik zelf gek ben van kinderen, vind ik dat het einde van het verhaal niet beter gekozen kan zijn. Ter ere van twee geweldige ouders heb ik voor het liedje “Slaap maar” van Marco Borsato gekozen. Ik denk dat in dit liedje de liefde van de ouders voor de nog niet geboren baby even groot is als de liefde van Annie en Robert voor Mathew.

Slaap maar

Ik zie hoe je moeders ogen stralen
De liefde heeft haar aangeraakt
Ik zoek een zin die kan vertalen
Wat jij in mij hebt losgemaakt

Slaap maar

En weet dat je welkom bent
We leven naar het moment
Dat jij hier bij ons zal zijn
Zorg maar dat je groter groeit
Voor ons heb je al een naam
Je wieg staat al bij het raam
Dus neem de tijd

Ik heb een signaal van jou gekregen
En luister hoe je hartje klopt
Ik voel je zo nu en dan bewegen

Wanneer je naar het leven schopt

Slaap maar
En weet dat je welkom bent
We leven naar het moment
Dat jij hier bij ons zal zijn
Zorg maar dat je groter groeit
Voor ons heb je al een naam
Je wieg staat al bij het raam
Dus neem de tijd

Slaap nu maar
En wacht op een goed moment
Je weet dat je welkom bent
Dus neem de tijd

Samenvatting van het boek "De Paardenfluisteraar".

Judith, 14 jaar, en Grace, 13 jaar, gaan op een ochtend paardrijden. 's Nachts had het gesneeuwd en gevoren. De paarden van de meisjes kunnen hun evenwicht niet houden en schuiven voor een voorbijkomende truck in. Een tragisch ongeval is niet te vermijden. Judith en Gulliver laten het leven, Grace verliest haar been en Pilgrim is er zo erg aan toe dat de dierenarts hem wil afmaken. Dat mag echter niet van Annie, de moeder van Grace. Zij heeft het gevoel dat het leven van haar enige kind afhangt van het leven van Pilgrim. Grace, erg getraumatiseerd, wil echter nooit meer paardrijden.

Annie die een druk leven heeft als hoofdredactrice van een dagblad gaat op zoek naar mensen die Pilgrim kunnen helpen en genezen. Ze heeft ooit eens gehoord van paardenfluisteraars. Via via komt ze in het bezit van het telefoonnummer van Tom Booker, een paardenfluisteraar die cursussen geeft aan mensen die problemen hebben met hun paarden of zoals hij het zelfs zegt: "Paarden die problemen hebben met hun berijders".

Tom komt naar Pilgrim kijken maar door de afschuwelijke toestand van het paard vertelt hij Annie dat hij niets voor Pilgrim kan doen en hij reist terug naar Montana. Annie laat het er niet bij en maakt de nodige reisplannen om met Grace en Pilgrim naar Montana af te reizen. Haar man, Robert, kan omwille van zijn werk niet mee. Grace was niet op de hoogte van de reisplannen en gaat uiteindelijk tegen haar zin mee. Ze is zo koppig dat ze gedurende heel de reis lastig is tegen haar moeder.

In Montana aangekomen, logeren ze in een motel. Annie belt Tom op om hem te vragen nog een keer naar Pilgrim te kijken. Tom doet dit, weliswaar tegen zijn zin, maar na zo'n verre reis van Annie kan hij niet weigeren. Na zijn bezoekje aan Pilgrim weet hij niet zeker of hij hem kan helpen maar hij wil het proberen. Grace moet wel beloven dat zij hem daarbij helpt.

Tom woont op de afgelegen ranch van zijn broer Frank, diens vrouw Diane en hun drie zonen, Joe en de tweeling, Craig en Scott. Juist omdat ze zo afgelegen wonen besluiten ze samen, om praktische redenen, dat Annie en Grace in het huisje bij de beek mogen wonen.

Tom oefent elke dag met Pilgrim. Hij is een schichtig dier geworden en er is een lange lijdensweg te gaan. Toch heeft Tom veel geduld en zorgt ervoor dat Pilgrim vertrouwen in hem krijgt en uiteindelijk ook in Grace, die Tom, na veel overredingskracht, bijstaat in de verzorging van Pilgrim. Tom doet dit alles niet enkel voor Pilgrim en Grace, maar ook, en misschien vooral, voor Annie. Hij voelt zich namelijk erg tot haar aangetrokken. Zonder dat hij het weet kijkt Annie ook uit naar de bezoeken die hij haar regelmatig brengt of naar het samen gaan paardrijden.

Moeder en dochter raken meer en meer vertrouwd met het leven op de ranch en gaan mee het vee wegbrengen naar de zomerwei. Dit gebeurt in familieverband en, wat erg belangrijk is voor Grace, te paard. Na een zware dagtaak wandelt Annie 's nachts naar een meer in de buurt van de kampplaats. Tom, die Annie ziet vertrekken, gaat haar na. Het onvermijdelijke gebeurt; ze kussen hartstochtelijk en weten dat ze zonder elkaar niet verder kunnen leven.

Hun wederzijdse liefde wordt verborgen voor de familieleden. Tom werkt verder met Pilgrim. In de week, dat Robert, Graces vader, op bezoek komt, zou Grace Pilgrim kunnen berijden maar ze komt ongelukkig ten val waarbij ze haar prothese beschadigt. Er zit niets anders op dan dat Robert en Grace afreizen naar New York voor een nieuwe prothese. Tom en zijn familie zijn in diezelfde periode ook afwezig. Tom kan Annie echter niet missen en komt terug. Er volgen vier passionele dagen en nachten.

Als Grace terug komt, is ze zover dat ze Pilgrim kan berijden. Voor Tom en Annie betekent dit wel het einde van hun samenzijn. Als afscheid wordt er een feestje gehouden. Grace krijgt die avond via een gesprek tussen Diane en Frank te horen dat Tom en Annie een verhouding hebben. Grace is nu heel boos op haar moeder en Tom.

De volgende dag rijdt Grace weg op Pilgrim. Tom en Frank gaan haar zoeken.

Opeens horen ze een meute paarden en boven hun geluid uit horen ze Grace schreeuwen. Ze rennen op het geluid af en Tom probeert de wilde paarden, die Grace hebben ingesloten, te kalmeren. Hij slaagt er bijna in maar juist het laatste paard vertrappelt hem.

Na enkele maanden bevalt Annie van een zoontje, Mathew. Ze weet niet of het kind van Tom of van Robert is. Met het oog op Grace hebben Robert en Annie iedere beslissing omtrent de toekomst van hun huwelijk uitgesteld. Met Grace en Pilgrim gaat alles goed.

Karakteranalyse van Annie Maclean.

Ik heb het meeste voeling met Annie Maclean, de moeder van Grace. Zij krijgt het hard te verduren wanneer haar enige dochter bij een zwaar ongeval haar been verliest en voor enkele dagen in coma geraakt. Ze probeert zich sterker voor te doen dan ze is.

“Hij huilde, dus huilde zij niet. Iemand moest het hoofd koel houden, anders waren ze allemaal verloren.” (p.44)

“In de afgelopen drie maanden was zij de sterkste geweest. Ze had zichzelf ook voorgespiegeld dat Grace dat nodig had. De waarheid was dat ze niet wist hoe ze anders moest reageren.” (p.135)

In het begin van het verhaal maken we vooral kennis met de harde kant van Annies karakter. Als hoofdredactrice van een krant is ze een harde werkster. Zelfs naar Montana neemt ze al haar werk mee. Ze heeft geen medelijden, is vastbesloten en ze bijt zich echt vast in haar werk.

“Natuurlijk wil ik hem een proces aandoen. Hij heeft een overeenkomst getekend waarin staat dat hij niet met de pers zou praten en nu belastert hij mij door te zeggen dat ik lieg over de oplagecijfers.’ [...] ‘Toen hij hier nog zat, wist hij niets anders te doen dan mogelijkheden maken en nu hij weg is, probeert hij dat nog steeds, die stomme oude geit.’ ‘Nou, wat je wil. Jij bent uiteindelijk de baas.’ ‘Reken maar!’” (p.33)

Op professioneel vlak maar ook privé is Annie een doorzetter en ze duldt geen “nee”. Denk maar aan de “Nee” van Tom, dat hij Pilgrim niet kan helpen. En hoewel Grace en Robert het geen goed idee vinden om naar Montana te reizen, doet ze haar zin en vertrekken ze toch.

“Zoals veel ambitieuze vrouwen van haar generatie was Annie vastbesloten geweest om aan te tonen dat moederschap en een carrière wel degelijk te combineren waren.” (p.38)

“Maar daarvoor kreeg hij de kans niet. Het was nog donker toen hij door de rinkelende telefoon gewekt werd. Voordat hij opnam, knipte hij het licht aan en zag dat het pas kwart over vijf was. [...] Toen Tom de volgende ochtend bij de receptie kwam, overhandigde de beheerder van het motel hem een pakketje dat door de Federal Express was bezorgd. Er zat een foto in van een meisje op een prachtige Morgan en een open retourticket naar New York.” (p.106-108)

Vanaf de reis naar Montana krijgen we ook de zachte, gevoelige kant van Annies karakter te zien. Zo merken we dat Grace de hele reis naar Montana lastig is op haar moeder. Op een bepaald moment wordt het Annie te veel en loopt ze weg om er even tussenuit te zijn. Spontaan begint Annie te wenen om alles wat er in haar leven is misgelopen zoals onder andere de vier miskramen en om wat er van haar geworden is, namelijk een moeder die door haar werk nauwelijks tijd heeft voor haar dochter. Annie voelt zich enorm schuldig.

“Annie keek haar even aan, opende toen het portier en stapte uit. Ze stak haar neus in de wind en begon maar in het wilde weg te lopen. De weg liep langs een dennenbos naar een parkeerplaats waaraan een laag gebouwtje stond. Er was niemand te zien. [...] Annie boog het hoofd en liet haar tranen de vrije loop. Ze hilde om Grace en om Pilgrim, en om de verloren zielen van de kinderen die in haar baarmoeder het leven hadden gelaten. Maar bovenal hilde ze om zichzelf en om wat er van haar geworden was.” (p.134-135)

Annie laat zich zelfs niet afwimpelen door haar dochter. Na een tijdje verzet ze zich tegen de boosheid van Grace. Zo kan ze het ijs breken en is er weer plaats voor een normale relatie tussen moeder en dochter.

Annie is ook iemand die het (nood)lot zijn gang laat gaan want hoewel ze getrouwd is, gaat ze toch een relatie met Tom aan. Spijtgevoelens heeft ze niet en ze geniet met volle teugen van hun samenzijn. Als het moet, wil ze zelfs van Robert scheiden om bij hem te blijven wonen.

“ Annie boog haar hoofd naar achteren en sloot haar ogen. Er bestaat niets anders dan dit, dacht ze bij zichzelf. Er bestaat geen andere tijd en geen andere plaats dan hier en nu en hem en ons. En alle dagelijkse dingen, zoals gedachten over de gevolgen of de duurzaamheid of over goed en kwaad, dat alles deed er volstrekt niet toe. Het was onontkoombaar, het moest gebeuren, het was de werkelijkheid.” (p.282)

“Toen ze tenslotte weer tot spreken in staat was, bleef ze in zijn veilige omarming staan en vertelde ze hem dat ze bij Robert weg zou gaan. [...] Ze zei dat ze wist hoe vreselijk de pijn zou zijn voor hen allen. Maar met die pijn kon ze wel leven, dacht ze, niet met de pijn van het verlies van Tom” (p.311)

Vijf relevante, analyserende vragen i.v.m. het boek.

1) Wanneer Grace in coma ligt en de dokter haar onderzoekt door haar ogen te beschijnen met licht, ervaart Grace dat alsof ze zich in een tunnel bevindt met voor haar een lichtschiif.

“Grace bevond zich in een tunnel. Het leek er een beetje op de metro, behalve dan dat het er donkerder was en dat er overal water stond, waarin zij aan het zwemmen was. Maar het water was niet koud. Eigenlijk voelde het helmaal niet aan als water. Het was te warm en te stroperig. In de verte zag ze een lichtschiif.” (p.65)

Waarom wordt er zo dikwijls gezegd dat je je in een tunnel bevindt wanneer je in coma ligt of als je op het punt staat te sterven? Zijn die tunnel en dat licht misschien symbolen, namelijk de overgang naar een andere, betere wereld? Want het licht wordt meestal ervaren als iets geruststellends. Is dit altijd het geval en is dit bewezen?

2) Vlak voordat Grace uit haar coma ontwaakt, hoort ze de stem van haar moeder en die van de dokter.

“Toen hoorde ze stemmen. Ze kwamen van de kant waar het licht zwakker was. Ze kon niet zien wie het waren, maar ze wist dat één van de stemmen van haar moeder was. Er was ook een mannenstem. Die was echter niet van haar vader, maar van iemand die ze niet kende.” (p.65)

Vermits dit stukje plaats vindt vlak voor Grace ontwaakt uit haar coma en er niets is beschreven over de tijd voor dit moment, zou ik daar dan misschien uit kunnen afleiden dat Grace niets hoort, voelt of denkt gedurende haar coma, behalve dan op het einde? Want dokters zeggen toch altijd dat je tegen iemand die in coma ligt normaal moet doen. Je moet er tegen praten, muziek opzetten, enz. Is dit een veronderstelling of is dit medisch bewezen? En als de patiënt echt hoort wat er gezegd wordt, is dat dan misschien in een andere vorm? Bijvoorbeeld dat hetgeen wat er gezegd wordt uit de mond van een andere persoon komt? Kan ik het misschien vergelijken met een droom?

3) In de periode dat Annie naar Tom belt om hem te vragen of hij niet naar Pilgrim wil komen kijken, geeft Tom een paardencursus. Zijn cursussen hebben altijd veel succes. Nu is er zelfs een ezel ingeschreven. Die ezel is van een acteur. Heeft die ezel een speciale betekenis?

“Nee. Negendertig paarden en een ezel.’ Ze grijnsde. ‘De eigenaar daarvan is acteur of zo, uit Los Angeles.’” (p.91)

De ezel verwijst naar Annie en Pilgrim. Vermits Tom paardencursussen geeft, is een ezel toch wel iets bijzonders, een uitzondering. Dit zijn Annie en Pilgrim ook. Want normaal gezien behandelt Tom nooit een paard van een vreemde op de ranch. Hij laat er nu zelfs Annie en Grace wonen. Voor hen maakt hij een uitzondering.

De eigenaar van de ezel is een acteur en Annie heeft toch ook een beroep met aanzien, ze is namelijk hoofdredactrice.

De woorden “of zo” klinken heel neerbuigend en zo deed ook Diane tegen Annie.

4) Doorheen het hele boek wordt er duidelijk gemaakt dat Diane niet is opgezet met de komst van Annie, Grace en Pilgrim. Dat laat ze aan iedereen merken, zowel aan Annie als aan Tom en Frank. Wat ziet Diane verkeerd in Annie. Voelt zij misschien een bedreiging van Annies kant uit?

“Wie denkt ze eigenlijk dat ze is, dat ze zomaar hiernaar toe komt? En dan denken dat ze jou zomaar kan dwingen om dit te doen? Dat noem ik lef hebben, zeg.” (p.149)

“Ze had er van het begin af aan geen geheim van gemaakt dat ze niet blij was dat Annie daar zat.” (p.188)

“Diane zei dat ze eerlijk gezegd blij zou zijn wanneer Annie haar boeltje bij elkaar zou pakken en met het arme kind weer terug zou gaan naar New York.” (p.213)

Diane is voor een lange tijd de enige vrouw geweest op de ranch en nu ervaart zij Annie als een indringster. Annie en Grace krijgen ook alle aandacht, vooral van Tom en Frank. Daarom wil ze al in eerste instantie niet dat Annie en Grace in het huisje bij de beek gaan wonen. En wanneer ze merkt dat Annie en Tom elkaar iets té graag hebben, wil ze Tom eigenlijk beschermen tegen de pijn die hij zeker zal hebben als Annie en Grace terug naar New York gaan. Zij is de nuchtere persoon. Maar Diane is ook jaloers wanneer ze merkt dat Annie en Tom elkaar heel graag hebben. Want vroeger is zij nog verliefd geweest op Tom. Via hem is zij dan ook in contact gekomen met Frank. Nu kan ze dus niet verdragen dat Tom op Annie verliefd wordt.

5) Wanneer Tom Grace probeert te redden van een meute wilde paarden, moet hij

zich tussen de paarden voegen. Dit wordt zijn dood want een van de paarden vertrappelt hem. Volgens Grace had Tom gemakkelijk kunnen verhinderen dat hij vertrappeld werd door een stap opzij te zetten. Maar vlak voor het fatale gebeurde, meende Grace een teken van Tom te zien. Zo leek het alsof hij zichzelf offerde. Waarom zou Tom zo iets doen?

“Wat ze echter wel zeker wist, was dat Tom weg had kunnen lopen. Met twee of drie passen zou hij buiten het bereik van de hengst zijn geweest en daarmee buiten gevaar. [...] Maar hoewel ze daarna nooit tegen iemand die gedachte zou uiten, had Grace plotseling de overtuigende indruk dat het iets anders was, en dat Tom, volstrekt vrij van angst of wanhoop, deze keer op één of andere manier zichzelf offerde.” (p.321)

Waarom zou Tom zo iets doen? Had een leven zonder Annie dan geen enkele zin meer voor hem? Misschien legde hij zijn leven in de “handen” van het paard? Deze zou beslissen wat er met Tom moest gebeuren. Omdat Tom zich aan alle paarden blootgeeft, kennen de paarden hem zo goed dat deze wel zullen weten wat goed is voor hem. Het paard dacht misschien dat Tom beter af is als hij dood is in plaats van een heel leven te moeten wegwijnen van verdriet voor een prachtige maar onmogelijke liefde?

Quotering met gefundeerde argumenten.

Ik geef het boek met overtuiging 9\10. Ik vind het één van de mooiste boeken die ik ooit gelezen heb. Er komen zoveel dingen aan bod. Je hebt de verschillende relaties, de liefde tussen Annie en Tom en de genezing van Pilgrim. Alles wordt zo duidelijk geschreven en beschreven dat het lijkt alsof ik het zelf meemaak. Ik kan me al de plaatsen en gebeurtenissen voor de geest halen. Zo goed is het beschreven, maar toch is het niet overdreven. Het kan een echt gebeurd verhaal zijn.

Het zware ongeval is een voorbeeld van een zeer goed beschreven stuk. Ik zie bij wijze van spreken elk steentje, elk sneeuwvlokje liggen en ik hoor bijna het gerem en geclaxonner van de truck het gehinnik van de paarden en het geschreeuw van de meisjes.

Het boek is ook eenvoudig en duidelijk geschreven. De schrijver heeft niet, zoals in sommige boeken, al de personages uitgediept in de eerste twee hoofdstukken. Hij deed dat geleidelijk aan zodat het verhaal niet saai wordt en ik goed kan volgen. Ook de gevoelens en de gedachten worden uitvoerig beschreven zodat ik echt kan

meeleven. Ik voel me blij op de gepaste momenten en ik ben droevig wanneer dat nodig is. En dat is toch heel belangrijk.

Qua inhoud vind ik het prachtig dat de relatie tussen Annie en Grace terug openbloeit, net zoals de liefde tussen Annie en Tom. Ook dat Annie nog een kindje kreeg, treft mij maar dat heb ik al als eerste reactie geschreven.

Verskillende mensen raadden mij aan om dit boek te lezen en de film te bekijken. Ik had dus hoge verwachtingen. Wel, dit was de tweede keer dat ik "De Paardenfluisteraar" las en ik vond het nog altijd even mooi. Ook de film heb ik al twee keer bekeken. Het voldeed zeer zeker aan mijn verwachtingen. Nu raad ik iedereen aan dit boek te lezen en de film te bekijken.

Omdat ik vorm en inhoud zo prachtig vind, geef ik dit boek dus 9\10